

[Ministeren for offentlige arbejder.]

og det kunne selvfølgelig føre til, at man sagde: ja men hvorfor interesserer I jer så så stærkt for det? Det gør vi af forskellige grunde, bl. a. fordi vi mener, det er urimeligt, at postvæsenet påfører de private firmaer, der beskæftiger sig med bladudbringning, en smudskonkurrence, sådan som det i virkeligheden gør. Hvis vi tager Bladkompagniet i København, så får det ca. 8-9 øre for at bringe en avis ud, og det bringer aviserne ud dér, hvor det er mest fordelagtigt, altså i de store boligkarreer og i den centrale del af byen. Hvis vi ser på postvæsenet, så får det for udbringning af en tilsvarende avis 2-3 øre, og postvæsenet giver en overenskomstmæssigt fastsat betaling til de ekstrabude, der er engageret udelukkende til det, på 12,9 øre pr. eksemplar. Der behøves altså ikke meget regnekundskab for at kunne regne ud, at det er en kæmpeunderskudsforretning for postvæsenet.

Ja, siger man så, det kan måske være rigtigt nok, men det regnestykke passer kun dér, hvor der er tale om særlige bude, men hvis vi nu kommer ud på landet, så skal landpostbudet jo alligevel gå sin rute, så dér må det være en god forretning, at man har disse — sådan forstod jeg den ærede ordfører for venstre — gode kunder, som bladene er. Det ærede medlem tog altså fejl, han mente faste kunder, for den opfattelse, at det er gode kunder, tror jeg ikke det ærede medlem vil fastholde. Men se, hvis vi ikke havde avisudbringningen på landet, kunne vi sagtens gennemføre, at der kom to ombæringer daglig alle steder på landet. Det ville ikke være noget problem, for så ville postbudene kunne køre ruterne så meget hurtigere igennem, at de simpelt hen kunne nå det i hvert fald på den halve tid af, hvad de bruger i dag. Altså er det meget nemt at regne ud, at det er avisudbringningen på landet, der koster postvæsenet de store penge. I øvrigt må enhver kunne sige sig selv, at når man får 3 øre for udbringning af en avis, der vejer 50 g, og 30 øre for udbringning af et lille brev, kan det hurtigt gøres op, hvad forskellen er, selv om arbejdet må være større med udbringning af aviser end med udbringning af breve. Men det er ikke alene udbringning, der er tale om, det er ikke alene

dér, arbejdet ligger, det er også i høj grad på kontorerne med sorteringen og med ruterne, altså hele det arbejde, der skal udføres på postkontorerne; det kræver mandskab, og postvæsenet kunne på en helt anden måde rationalisere, hvis det var fri for denne bladudbringning.

Det ligger sådan med postbesørgelsen i Danmark, at postvæsenet skal besørges breve, postkort o. s. v. udbragt, men postvæsenet har i og for sig ingen pligt til at besørges aviser og ugeblade udbragt. Derfor vil jeg gerne stille det spørgsmål, om den ærede ordfører for venstre kunne tænke sig at overtage den forretning, for så tror jeg, at piben fik en anden lyd.

Man har fra forskellig side talt om blad-døden, og jeg skal være den første til at erkende, at det er uheldigt, at det går sådan i Danmark, at flere og flere af de små aviser går ind. Men se, nu lå det sådan i 1956 — hvad det ærede medlem var meget stolt af — at man ikke fik ret meget ind på avisportoer. Alligevel er altså efter det ærede medlems udtalelse 25 blade siden gået ind. Det kan da i hvert fald ikke være postvæsenets skyld. Nej, jeg tror, sandheden om spørgsmålet er den, at det er de store blade, der slår de små ihjel. Det er der i og for sig ikke noget at sige til. Menneskene er nu engang ikke anderledes indrettet, end at når de kan få en avis på 60 sider for omtrent samme pris som den på 8 sider, så køber de den på 60, selv om det måske ikke er rigtigt eller klogt at gøre det. Derfor tror jeg hellere, man, når man taler om blad-død, skulle interessere sig lidt for dette spørgsmål. Det kan man ganske vist ikke gøre noget ved, dér har man ingen magtmidler; kun, når det drejer sig om, at postvæsenet ikke må få de penge, man skal have hjem, er man på vagt.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen mente, det kunne være, at man her faktisk ikke fik den betaling, man skulle have, men, sagde det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, så kan det også godt skyldes, at man i sin tid har taget en for lav pris. Nej, sådan ligger det ikke. Det forholder sig i virkeligheden sådan, at indtil 1931 fik postvæsenet de penge, det skulle have for at bringe aviser, tidsskrifter og ugeblade ud. Det er først fra 1931, forholdet er blevet skævt, og det er blevet skævere og skævere